

Het koninkrijk zonder stem

Marlie Zweers

@alle rechten voorbehouden

Over de auteur:

Sommige dromen blijven dromen. Andere worden verhalen. Marlie Zweers groeide op met twee grote wensen: ooit een hotel bezitten en ooit een boek schrijven. Vandaag leeft zij beide dromen. Samen met haar man Hans runt zij een succesvolle onderneming in appartementen verhuur en Bed & Breakfast in Zwolle en Meppel. Maar tussen gasten, ontvangen en het dagelijkse leven bleef één wereld altijd roepen: die van fantasie, magie en verhalen. Met steun van haar dochter Gaby en haar man Hans familie schreef Marlie een fantasy reeks over liefde, kracht, keuzes en het vinden van je ware zelf. Want soms ontstaan de mooiste werelden... uit een droom die je nooit hebt losgelaten.

Hoofdstuk 1

Het dorp

De ochtend hing zwaar boven het dorp Woudveen. Een dunne nevel kroop tussen de rieten daken door en bleef als een grauwe sluier over de modderige straatjes hangen. Waar ooit het geluid van spelende kinderen en kletsende burens had geklonken, heerste nu een stilte die bijna tastbaar was. Alleen het zachte gekraak van een kruiwagen en het loeien van een magere koe verbraken af en toe de rust.

Huizen die vroeger verzorgd waren, zagen er vervallen uit. Houten luiken hingen scheef aan verroeste scharnieren en daken waren opgelapt met stro dat al lang vervangen had moeten worden. De moestuinen lagen er schraal bij. Niet omdat de grond niets meer wilde geven, maar omdat bijna alles wat erop groeide uiteindelijk werd meegenomen.

Voor de kleine bakkerij stond een rij mensen die nauwelijks nog hoop leek te hebben. Sommigen hielden een paar koperen munten in hun hand, anderen een mandje met eieren of een stuk gedroogd vlees. Niemand klaagde. Klagen had geen zin meer.

Aan de rand van het plein stond boer Hendrik met gebogen schouders naar zijn paard te kijken. Tenminste, naar de plek waar zijn paard altijd had gestaan. Drie dagen geleden hadden de afgezanten van de koning het dier meegenomen.

"Belasting," hadden ze gezegd.

Meer niet.

Zijn buurman Willem was zijn ploeg kwijtgeraakt.

De molenaar zijn meel.

De smid zijn beste gereedschap.

En de weduwe Anna... die had zelfs haar laatste geit moeten afstaan. Het arme dier had nog tegen de deur staan trekken terwijl zij huilend toekeek. Niemand had iets kunnen doen.

Wie zich verzette, verloor uiteindelijk nog meer.

De mensen waren arm geworden. Niet door een mislukte oogst, geen oorlog en ook niet door ziekte. Ze waren arm omdat alles stukje bij beetje uit hun handen werd genomen. Eerst de munten. Daarna het graan. Vervolgens het vee. Daarna sieraden die al generaties in dezelfde familie waren geweest. Zelfs houten meubels verdwenen soms op de karren van de koninklijke afgezanten.

Niemand begreep waarom.

Het paleis had geen twintig extra tafels nodig.

Geen tientallen geiten.

Geen honderden zakken aardappelen.

Geen kinderspeelgoed.

Het voelde niet alsof de koning iets tekortkwam.

Het voelde alsof iemand genoot van het afpakken zelf.

Die gedachte durfde niemand hardop uit te spreken.

Plotseling klonk in de verte het doffe ritme van paardenhoeven.

Iedereen verstijfde.

Gesprekken vielen stil.

Kinderen verdwenen haastig achter de rokken van hun moeders.

De oude bakker zette zwijgend zijn broodmand onder de toonbank.

Een vrouw sloeg haastig een kruisje op haar borst.

Daar kwamen ze.

Vier ruiters, gehuld in donkerblauwe mantels met het gouden zegel van de kroon op hun borst. Achter hen reed een grote wagen, getrokken door twee zware trekpaarden.

De belastingkar.

Niemand noemde hem nog anders.

De leider van de afgezanten stapte van zijn paard. Zijn gezicht stond ernstig. Hij droeg een leren boek waarin de namen van alle gezinnen zorgvuldig waren opgeschreven.

Hij zuchtte nauwelijks hoorbaar.

"Boer Hendrik."

De man kwam langzaam naar voren.

"Ik heb niets meer."

De afgezant keek hem een ogenblik aan.

Hij geloofde hem.

Dat was duidelijk zichtbaar.

"Dan nemen wij uw houtvoorraad."

Hendriks ogen werden groot.

"Maar... de winter..."

De soldaat sloot heel even zijn ogen.

"Ik weet het."

Zijn stem brak bijna.

"Maar het bevel is gegeven."

"Door wie?"

De soldaat keek naar de grond.

"Door de koning."

Meer wist hij zelf ook niet.

Hij wist niet waarom.

Hij wist niet waartoe.

Hij wist alleen dát.

En toch gehoorzaamde hij.

Zoals altijd.

Zoals iedereen.

Zijn mannen begonnen zwijgend de stapel hardhout op de wagen te laden.

Niemand werkte met plezier. Integendeel. Hun gezichten stonden bedrukt. Sommigen vermeden zelfs oogcontact met de dorpelingen. Alsof schaamte zwaarder woog dan hun maliënkolders.

Een jonge soldaat tilde een houten wieg op die naast een schuur stond.

"Nee," fluisterde een jonge moeder.

"Alstublieft... niet die."

De soldaat bleef stokstijf staan.

Hij keek naar de wieg.

Toen naar het slapende kindje dat binnen door het open raam zichtbaar was.

Zijn keel bewoog.

Langzaam zette hij de wieg weer neer.

In plaats daarvan pakte hij een oude kast mee.

Zijn bevel had hij uitgevoerd.

Maar zijn geweten had nog net een kleine overwinning behaald.

Niemand zei er iets van.

Zelfs zijn bevelhebber niet.

Want ook hij wist hoe verkeerd dit alles voelde.

Toch bleef de wagen voller worden.

Een spinnewiel.

Twee zakken meel.

Een koperen ketel.

Een houten tafel.

Een mand appels.

Alles verdween.

De mensen stonden machteloos toe te kijken.

Toen de kar weer verder reed, bleef er een leegte achter die veel groter voelde dan de spullen die verdwenen waren.

Ooit was dat anders geweest.

Ouderen herinnerden zich koning Dave nog uit de eerste jaren van zijn regering.

Hij was jong geweest.

Vriendelijk.

Hij bezocht dorpen zonder gevolg.

At brood aan dezelfde tafel als boeren.

Hij luisterde naar klachten.

Lachte met kinderen.

En zorgde ervoor dat niemand honger hoefde te lijden wanneer de oogst tegenviel.

Hij was een koning geweest waar men trots op was.

Maar ergens...

jaren geleden...

was alles veranderd.

Niemand wist precies wanneer.

Het leek alsof hij op een dag simpelweg niet meer sprak.

Geen toespraken.

Geen gesprekken.

Geen begroetingen.

Alleen stilte.

En toch wist iedereen onmiddellijk wat hij verlangde.

Zijn generaals.

Zijn rechters.

Zijn ministers.

Zijn soldaten.

Ze ontvingen geen geschreven bevelen.

Geen boodschappers.

Geen brieven.

En toch wisten ze altijd precies wat de koning wilde.

Alsof zijn gedachten rechtstreeks hun hoofd binnendrongen.

Vreemd genoeg konden zij dat zelf niet verklaren.

Wanneer iemand vroeg hoe zij hun opdrachten ontvingen, bleef het antwoord altijd hetzelfde.

"We weten het gewoon."

Meer konden ze niet zeggen.

Alsof zelfs die woorden niet van henzelf waren.

Nog merkwaardiger waren de ogen van de koning.

Wie hem ooit van dichtbij had gezien, vertelde hetzelfde verhaal.

Zijn gezicht was koud.

Zijn houding streng.

Zijn bevelen meedogenloos.

Maar zijn ogen...

Zijn ogen leken soms te smeken.

Alsof ergens diep vanbinnen nog iemand zat opgesloten die wanhopig probeerde gehoord te worden.

Niemand begreep die blik.

En niemand durfde er lang naar te kijken.

Want zodra zijn hoofd zich draaide, voelde iedere twijfel als sneeuw voor de zon verdwijnen.

Dan gehoorzaamde men weer.

Zonder vragen.

Zonder verzet.

Alsof het nooit anders was geweest.

Terwijl de belastingkar langzaam uit het dorp verdween, keek de kleine Emma haar grootvader aan.

"Opa..."

Hij legde zwijgend een hand op haar schouder.

"Was de koning vroeger echt goed?"

De oude man bleef lang stil.

Zijn blik volgde de verdwijnende wagen totdat die achter de heuvel verdween.

Toen knikte hij langzaam.

"Ja, meisje."

Zijn stem was nauwelijks meer dan een fluistering.

"Hij was de beste koning die dit land ooit heeft gekend."

Hij keek naar de grijze hemel boven het dorp.

"En daarom doet dit nog het meeste pijn."

Hoofdstuk 2

Vreemde magie

Diep verscholen tussen de uitgestrekte bossen van het Noorderwoud, ver weg van de drukte van dorpen en kastelen, stond een klein huisje dat bijna leek op te gaan in de natuur. Het dak was bedekt met mos, klimop kronkelde langs de stenen schoorsteen en rondom groeiden kruiden in alle kleuren en geuren. Lavendel, salie, valeriaan en tientallen planten waarvan alleen een heks de naam kende.

Voor het huisje zat een jonge vrouw op haar knieën tussen de bloemen. Haar lange kastanjebruine haar hing los over haar schouders terwijl haar vingers voorzichtig langs een verdorde plant gleden.

"Je hebt dorst," fluisterde ze.

Ze sloot haar ogen.

Geen spreuk.

Geen gezang.

Geen ingewikkelde handgebaren.

Ze legde slechts haar hand op de aarde.

Heel langzaam trok een zachte, zilvergroene gloed door de grond. Alsof de wortels diep onder de aarde wakker werden. Enkele tellen later richtte het verwelkte plantje zich op. De bladeren kregen opnieuw kleur en een paarse bloem opende zich alsof de lente in één ademtocht was teruggekeerd.

Lea glimlachte tevreden.

Ze hield niet van magie die vernietigde.

Ze hield van magie die herstelde.

Gewonde dieren vonden vaak vanzelf de weg naar haar huisje. Zieke bomen bloeiden weer nadat zij langs was geweest. Zelfs vogels die hun vleugel hadden gebroken, leken rustiger te worden zodra zij hen aanraakte.

Dat was altijd al zo geweest.

Sinds ze zich kon herinneren.

De oudere heksen noemden haar gave bijzonder. Niet omdat ze de sterkste was, maar omdat haar magie luisterde naar het leven zelf.

Toch voelde diezelfde magie de laatste weken onrustig aan.

Heel onrustig.

Lea keek op.

Haar glimlach verdween.

Er trok een koude rilling langs haar rug.

Heel even leek de wind stil te vallen.

Zelfs de vogels zwegen.

Ze sloot haar ogen opnieuw.

Dit keer zocht ze niet naar een plant.

Ze luisterde.

Niet met haar oren.

Maar met iets veel diepers.

Overal om haar heen voelde ze de levensstroom die door de wereld liep. De bomen, de dieren, de rivieren en zelfs de bergen hadden hun eigen zachte aanwezigheid. Normaal vormde dat één groot geheel, alsof de aarde voortdurend een rustig lied zong.

Maar vandaag...

Vandaag klonk er iets anders.

Heel ver weg.

Een donkere trilling.

Zwak.

Bijna onmerkbaar.

En toch voelde ze hem.

Alsof iemand een zwarte druppel in helder water had laten vallen.

Ze opende abrupt haar ogen.

"Nee..."

Ze keek naar het zuiden.

Daar lag het koninkrijk.

Te ver om gewone magie te voelen.

Veel te ver.

Toch bereikte dit haar.

Dat alleen al maakte haar ongerust.

Ze stond op en liep langzaam naar de rand van het bos.

De wind streek langs haar gezicht.

Opnieuw kwam die vreemde golf.

Sterker dan gisteren.

En sterker dan de dag ervoor.

Ze kneep haar ogen dicht.

Het voelde niet als de magie van een heks die een eenvoudige spreuk uitsprak.

Ook niet als de kracht van een tovenaar.

Nee...

Dit voelde oud.

Heel oud.

En hongerig.

Alsof iets zich iedere dag verder voedde.

Met iedere hartslag leek die aanwezigheid groter te worden.

Ze legde haar hand tegen een eikenboom.

Normaal voelde ze onmiddellijk de rustige kracht van de eeuwenoude boom.

Nu voelde zelfs de boom onrust.

Zijn bladeren ritselden terwijl er nauwelijks wind stond.

"Jij voelt het ook," fluisterde ze.

Alsof de oude eik antwoord gaf, liet hij een enkele eikel voor haar voeten vallen.

Lea bukte zich langzaam.

Ze wist genoeg.

Wanneer zelfs de natuur begon te reageren, mocht ze dit niet negeren.

Er was maar één iemand die haar kon helpen begrijpen wat zij voelde.

Leo.

Een glimlach verscheen onwillekeurig op haar gezicht.

Hij zou ongetwijfeld weer mopperen dat ze zich zorgen maakte om iets wat misschien niets was.

Dat deed hij altijd.

En meestal kreeg hij nog gelijk ook.

Maar niet deze keer.

Dat voelde ze.

Leo woonde bijna een uur lopen verderop, verscholen tussen enorme rotsen waar een heldere bergbeek langs stroomde. Zijn huis was groter dan dat van Lea, gebouwd uit zware eiken balken die al generaties hadden standgehouden. Over het dak groeiden wilde rozen en achter het huis lag een kleine smidse waar hij af en toe zijn eigen messen en gereedschap maakte.

Toen Lea het erf opliep, hoorde ze het bekende geluid van een bijl die hout kloofde.

Met krachtige slagen spleet een brede man een dikke boomstam in keurige blokken.

Zijn grijze haar hing tot op zijn schouders en zijn baard was al net zo eigenwijs als hijzelf. Ondanks zijn leeftijd bewogen zijn armen nog met de kracht van iemand die zijn hele leven buiten had gewerkt.

Nog voordat Lea iets kon zeggen, sprak hij zonder op te kijken.

"Je bent vroeg."

Ze glimlachte.

"En jij wist alweer dat ik eraan kwam."

"Ik hoorde je al mopperen tegen de bomen."

Lea lachte.

"Dat deed ik helemaal niet."

Leo zette de bijl neer en draaide zich om.

Zijn ogen stonden vriendelijk.

Voor Lea was hij nooit zomaar een heks geweest.

Hij had haar grootgebracht nadat haar ouders waren overleden toen zij nog een klein meisje was. Hij had haar leren lezen, kruiden zoeken, spreuken beheersen en vooral wanneer je magie juist níét moest gebruiken.

Hij had haar geleerd dat echte kracht niet zat in vuur of bliksem.

Maar in beheersing.

In geduld.

En in mededogen.

"Je kijkt bezorgd," zei hij.

Lea knikte langzaam.

"Dat ben ik ook."

Leo zag onmiddellijk dat dit geen gewone onrust was.

Hij kende haar inmiddels bijna vijftwintig jaar.

Wanneer Lea ergens bang voor was, had dat meestal een goede reden.

"Kom."

Hij wees naar de houten bank voor zijn huis.

"Vertel me wat je voelt."

Lea keek opnieuw naar het zuiden.

Heel even trok die donkere trilling opnieuw door haar heen.

Sterker dan ooit tevoren.

En diep vanbinnen wist ze één ding zeker.

Wat daar groeide...

was nog lang niet op zijn hoogtepunt.

Hoofdstuk 3

Voelen

De middagzon stond hoog aan de hemel, maar onder de oude eiken rond Leo's huis bleef het aangenaam koel. Op de houten tafel tussen hen in stonden twee dampende bekers kruidenthee. Geen van beiden had er al een slok van genomen.

Lea staarde zwijgend naar het oppervlak van haar beker, alsof daar ergens de antwoorden verborgen lagen.

Leo liet haar de stilte. Dat deed hij altijd. Hij wist dat Lea haar gedachten eerst zelf op een rij moest zetten voordat ze ze kon uitspreken.

Pas na enkele minuten haalde ze diep adem.

"Het wordt iedere dag sterker."

Leo keek haar aandachtig aan.

"Wat precies?"

Ze schudde langzaam haar hoofd.

"Dat is juist het vreemde. Ik kan het niet benoemen."

Ze zocht naar woorden.

"Normaal voelt magie... levend. Zelfs zwarte magie heeft een bepaalde richting. Ze is fel of boos of verdrietig. Je voelt wat iemand probeert te bereiken."

Ze zweeg even.

"Maar dit..."

Ze keek hem recht aan.

"Dit voelt alsof er iets groeit."

Leo fronste zijn wenkbrauwen.

"Groeit?"

"Ja."

Ze legde haar hand op haar borst.